

# רע"פ 8322/23 - לטם בן בשט, עו"ד נגד מדינת ישראל - עיריית תל אביב-יפו

## בית המשפט העליון

רע"פ 8322/23

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: לטם בן בשט, עו"ד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - עיריית תל אביב-יפו

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפוב-עפמ"ק 38247-08-23 מיום 20.8.2023 שניתן על ידי השופט העמית צ' קאפח

המבקש: בעצמו

### החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט העמית צ' קאפח) בעפמ"ק 38247-08-23 מיום 20.8.2023, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופטת ש' קוטין) ב-ח"נ 41869-03-23 ותיקים נוספים מיום 3.6.2023 ומיום 29.6.2023, בהתאמה.

2. לחובת המבקש נרשמו 129 הודעות/שלוש קנס בגין עבירות של העמדת/החניית רכב בניגוד להוראות תמרוך המתיר חניה לכלי רכב מסוימים ובשעות מסוימות, לפי סעיפים 4(ב) ו-6(ב)(1) לחוק עזר לתל-אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: החוק); והעמדת/החניית רכב במקום חניה מוסדר מבלי לשלם אגרת הסדר חניה, לפי סעיף 12(א) לחוק. המבקש ביקש להישפט בגין העבירות שבדוחות, ומשכך הדיון בדוחות אוחד.

3. בדיון שהתקיים בעניינו, המבקש הודה כי החנה את רכבו בכתובות ובמועדים הרלוונטיים לכתבי האישום. כמו כן, לא הייתה בין הצדדים מחלוקת כי המבקש החזיק בתו חניה אזורי משנת 2015; קיבל ביום 11.7.2021 הודעה לפיה תו החניה שלו בוטל; והודעות הקנס נרשמו לחובתו לאחר קבלת הודעה זו. יחד עם זאת, המבקש טען כי החלטת

עמוד 1

העירייה לבטל את תו החניה שלו "בטלה מעיקרה", מאחר שלא התקיימה בנסיבות העניין אחת מהעילות הקבועות בחוק לביטול תו חניה, ולשיטתו, יש לבטל את הדוחות שנרשמו לחובתו.

4. בית המשפט לעניינים מקומיים הרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכל 129 כתבי האישום. צוין כי העבירות המיוחסות למבקש הן עבירות מסוג אחריות קפידה, שאינן דורשות הוכחת יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, ולכן, משעה שהצדדים אינם חלוקים על קיומו של היסוד העובדתי של העבירות, על המבקש להוכיח כי עשה כל שניתן למניעתן. נקבע כי המבקש לא עמד בנטל זה, בין היתר, בשים לב לכך שהמשיך לבצע את העבירות חרף ההודעה שקיבל בדבר ביטול תו החניה ושתי הבהרות נוספות בהמשך, התנהגות המעידה על חוסר תום לב.

נוסף על כך, נקבע כי טענות המבקש ביחס להחלטת העירייה לבטל את תו החניה שהיה ברשותו טענות בעלות אופי "מנהלי גרידא", אשר, ככלל, בית משפט לעניינים מקומיים אינו המקום המתאים לבררן, וכי לא מתקיימים במקרה זה הסייגים המאפשרים תקיפה עקיפה של החלטה מינהלית, השמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד. כן צוין כי המבקש בחר במודע שלא להגיש עתירה מינהלית, על אף שידע כי זה ההליך המתאים לעניינו.

5. בגזר הדין, נקבע כי העבירות בהן הורשע המבקש הן עבירות מסוג "עבירת משפט" וכי במסגרת שיקולי הענישה "יש לערוך הבחנה בין אזרחים המשלמים את הקנס לבין הנאשמים המגישים בקשה להישפט" (רע"פ 7223/06 יולזרי נ' מדינת ישראל (12.9.2006)). לצד זאת, נקבע כי בהתחשב באופן שבו המבקש ניהל את ההליך, ובכלל זה ויתורו על עדויות עדי התביעה, אין למצות עמו את הדין. בראי האמור, הוטל עליו קנס כולל בסך 19,500 ש"ח.

6. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין - נדחה. בית המשפט המחוזי עמד בפסק דינו על התנאים שבהם תתאפשר תקיפה עקיפה של החלטת רשות מינהלית וקבע כי הם אינם מתקיימים בעניינו של המבקש. בין היתר, צוין כי המבקש הוא זה שביקש להישפט על העבירות ומכאן שהתקיפה העקיפה לא "נכפתה" עליו; כי בהליך קודם שהתנהל נגדו נקבע כי פעל בחוסר תום לב בנסיבות דומות, ולכן היה מודע לחשיבות דרישה זו; וכי כבעל הכשרה כעורך דין, היו לו הידע והכלים הדרושים לנקיטה בהליך מינהלי. לעניין העונש, הודגש כי המבקש ביצע 129 עבירות, תוך התעלמות מהחלטת הרשות המינהלית על ביטול תו החניה, ובחר להישפט חלף תשלום הקנס המקורי שהוטל עליו. משכך, נקבע כי אין להתערב בעונשו.

7. מכאן הבקשה שלפניי. לטענת המבקש, עניינו מעלה סוגיה משפטית עקרונית בדבר האפשרות לבחון החלטת עירייה על ביטול תו חניה במסגרת הליך פלילי בגין דוחות חניה שניתנו בעקבות החלטה זו. בהקשר זה נטען כי החלטות הערכאות קמא מנוגדות לקביעה ב-עפ"א 53249-03-19 עיריית חיפה נ' ויסולי (23.9.2019) (להלן: עניין ויסולי) לפיהיש לבית המשפט לעניינים מקומיים סמכות לדון בחוקיות ביטול תו חניה ואף לבטל בעקבות זאת דוחות חניה. עוד נטען, כי הערכאות קמא הסתמכו בהחלטותיהן על מקרים שנסיבותיהם שונות מנסיבותיו של המבקש, וכי יש לאפשר תקיפה עקיפה בעניינו לנוכח חומרת הפגם שנפל בהחלטת העירייה, ומאחר שמדובר בהכרעה שאינה מצריכה מומחיות של בית משפט לעניינים מינהליים.

בהמשך לכך, המבקש שב וטוען כי תו החניה שלו בוטל שלא כדין, וכי נימוקי המשיבה באשר לסיבת הביטול אינם נכונים מבחינה עובדתית. כן נטען כי לא נפל פגם בהחלטתו לפנות לבית המשפט לעניינים מקומיים חלף הגשת עתירה

מינהלית וכי לא נהג בחוסר תום לב. לבסוף, נטען כי העונש שהוטל על המבקש מהווה "עיוות דין קיצוני" וכי אף אם ייקבע שיש להרשיעו, יש להטיל עליו קנס סמלי בגובה דוח אחד.

8. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, כאשר מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים או כשנגרם עיוות דין (רע"פ 8334/23 שטרק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.11.2023)). על אף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך כללי, הבקשה הנוגעת לעניינו הפרטי בלבד. כמו כן, לא מצאתי כי עולה ממנה חשש לעיוות דין.

9. תחילה, בניגוד לעולה מהבקשה, הערכאות קמא לא קבעו כי אין לבית המשפט לעניינים מקומיים סמכות לדון בחוקיותן של החלטות ביטול תווי חניה באופן כללי, אלא רק כי בנסיבותיו של המבקשלא מתקיימים הסייגים המאפשרים תקיפה עקיפה של החלטה מעין זו. מדובראפוא ביישום קונקרטי של ההלכה בדבר תקיפה עקיפה, אשר אינו מתאים לבירור במסגרת "גלגול שלישי". מטעם זה, אף לא מצאתי ממש בטענות המבקש ל"סתירות" בין פסקי הדין של הערכאות קמא לקביעות בית המשפט בעניין ויסולי, על נסיבותיו השונות.

10. זאת ועוד, כפי שנקבע לא אחת בפסיקת בית משפט זה, "דרך המלך" לביקורת על החלטות מינהליות היא באמצעות תקיפה ישירה. בפרט, נקבע כי בהיעדר טעם מיוחד, כאשר מדובר בהחלטה פרטנית ולא בהוראה כללית, יש להעדיף את הדרך הרגילה של תקיפה ישירה על פני הדרך של תקיפה עקיפה (ראו והשוו: רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637, 648 (2000) (להלן: עניין הראל); ראו גם: רע"פ 8166/05 אוליאנסקי נ' מדינת ישראל (26.10.2005)). כן צוין כי על הטוען לתקיפה עקיפה להראות כי נהג בתום לב, ובהיעדרו, עשויה הטענה להידחות (עניין הראל, בחוות דעתו של השופט י' טירקל).

11. בסופו של יום, המבקש משיג עלהחלטת העירייה לבטל את תו החניה שהיה ברשותו. יוצא אפוא כי מדובר בהחלטה פרטנית מובהקת, ובהתחשב בהתנהגותו של המבקש, אשר עשה דין לעצמו, המשיך להעמיד/להחנות את רכבו שלא כדין לאחר ביטול תו החניה שלו, ונמנע במודע מנקיטה בהליך מינהלי, לא מתקיים בעניינו טעם מיוחד המצדיק תקיפה עקיפה בהליך פלילי. ממילא, החלטות הערכאות קמא שלא לאפשר במקרה זה תקיפה עקיפה-אינן בגדר עיוות דין.

12. אשר לעונשו של המבקש, הלכה היא כי בקשת רשות ערעור המופנית כלפי חומרת העונש תתקבל רק במקרים בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 7921/23 אבו קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.11.2023)). העונש שנגזר על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, ודי בכך כדי לדחות אתהבקשה.

13. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בכסלו התשפ"ד (11.12.2023).

שׁוֹפֵט

---